

ad extraordinær Bei at sikkre sig, have Krav paa, at Staten under alle Omstændigheder skulde indestaa dem for Forsendelser til Udlandet.

Matzen: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg vil tillade mig med Hensyn til Vædringsforslaget til § 3. Den ærede Ordfører sagde, at det, vi skulde stemme om, var, om Postvæsenet kun skulde staa til Ansvar for de Forsendelser, der betroedes det, naar de foregik her i Landet, eller om der skulde paalægges det et ubetinget Ansvar. Jeg er ikke i Tvivl om, at Reglen bør være den, at det danske Postvæsen kun bør staa til Ansvar for en Forsendelse, saa længe det selv har den i sit Værg. Det kunne vi kræve af vore Myndigheder, at de staa til Ansvar for alle deres Betjente og Funktionærer, saaledes, at naar de afstedkomme Ulykker, kan Publikum holde sig til Statskassen og faae Erstatning af den. Det er kun en Ubendelse af Grundsetningen om, at Staten skal staa til Ansvar for sine Funktionærer i Henseende til den Skade, de forvolder. Jeg antager ogsaa, at den høitærede Minister har Ret i, at Postloven af 7de Januar 1871 maatte forstaaes paa den Maade, om end jeg ganske vist kan indrømme, at der er Udtryk deri, nogle forskjellige Sætninger hist og her, der tilveiebringe Uklarhed, som det nu, naar vi skulle give en ny Lov, er uønskeligt at sjerne. Jeg mener derfor ogsaa, at dens Indhold i det Væsentlige netop skulde være saaledes, som i § 3 angivet om Omraadet for Postvæsenets Erstatningspligt. Naar man derimod af Hensyn til Forretningsmændenes Interesse kræver et videregaaende Ansvar, siger jeg: det kan gjerne være, men det kunne vi ikke forlange, at vore offentlige Myndigheder skulle paatage sig. Det blev jo ogsaa fremhævet af det ærede 7de Medlem for 1ste Kredts (Broberg), at der er 11—12 private Selskaber, som paatage sig denne Forsikring. Det viser altsaa, at det netop er en passende Opgave for den private Industri at overtage den Forsikring. Men hvorledes skulde vi da egentlig kunne forlange, at vort Postvæsen skulde paatage sig en saadan privat Forretning? Hvorledes skulde det kunne beregne al den Risiko, alle de Chancer, fastsætte Præmier og Grændser for de Summer, for hvilke det paatog sig Ansvar, Forpligtelse til Reassurance o. s. v.? Kort sagt: et saadant fuldstændigt Forsikringsvæsen vilde jo kræve et Indbegreb af Regler og paalægge Postvæsenet Forpligtelser, som det forekommer mig, at man ikke kan forlange af det. Underledes er det indenfor Landets Grændser, hvor det har sine egne Følk

og Funktionærer, som det kan vælge og staae til Ansvar for, saa at der altsaa ikke kan være Spørgsmaal om nogen saa vidt gaaende Risiko. Der er altsaa kun Spørgsmaal, om der kan være Tale om at udvide Postvæsenets Ansvar, og det forekommer mig da at være givet, at en saadan Udvidelse kan paalægges Postvæsenet, forsaavidt det har affluttet Konventioner med fremmede Magter, hvorved det overfor vedkommende Magter har paataget sig en Forpligtelse til at udrede Erstatning. Naar f. Ex. Konventionen af 1879, Artikel 8 giver Affenderen en vis Ret overfor det Postvæsen, ved hvilket Affendelsen har fundet Sted, saa mener jeg, at der ikke kan være Tvivl om, at vi i Loven maa kunne optage en Bestemmelse om, at Affenderen skal være berettiget til at gjøre den Ret gjældende overfor vort Postvæsen, som er hjemlet ved Konventioner. Det er jo da et Spørgsmaal, hvorvidt denne Ret gaar i hvert enkelt Tilfælde, og der maa jeg da være enig med den høitærede Minister i, at f. Ex. Konventionen af 1879, Artikel 8, ikke hjemler Affenderen ubetinget Ret overfor vort Postvæsen, saaledes at han skulde kunne komme og sige: Jeg har affendt Tingene, den er ikke ankommet, maa jeg bede om Erstatning! Det er jo nemlig klart, at han ikke har noget ubetinget Krav paa Erstatning, men kun en Ret til at kræve denne, forsaavidt Gjenstanden ikke er gaaet tabt ved foros majeure, Naturbegivenheder eller deslige. Det Spørgsmaal, om der er paadraget Postvæsenet en Erstatningspligt overfor Affenderen eller ikke, maa altsaa først være afgjort, og først naar det er konstateret, at Tingene virkelig er gaaet tilgrunde paa en saadan Maade, at Erstatningspligten paahviler det vedkommende Postvæsen, først da kan han gjøre sit Krav gjældende. Men saa forstaaer jeg ganske vist ogsaa Konventionen paa den Maade, at saa snart dette er godtgjort, saa kan Affenderen holde sig til den Postbestyrelse, hvorunder det affendende Posthus hører, og sige: Nu er det ved Brevvevling osv. konstateret, at denne Gjenstand er forgaaet i den eller den Postbestyrelses Omraade paa en Maade, som paadrager Postvæsenet Ansvar ifølge Konventionen, nuvel, maa jeg saa bede om at faae min Erstatning udbetalt, saa kunne I se, hvorledes I faae den erstattet af vedkommende fremmede Land! Naar det hedder, at Forpligtelsen til at udrede Skadeserstatning paahviler den Bestyrelse, hvorunder det affendende Posthus hører, og at der er forbeholdt denne Bestyrelse Regres imod den ansvarhavende Bestyrelse, da forekommer det mig, at dette nærmest maa have den Betyd-